

De Ster

DE ST. GEORGE TEMPEL.

De eerste in Utah gebouwde Tempel.

De behoefte aan deze heilige gebouwen wordt steeds groter.

(Zie het artikel op blz. 264)

15 September '47

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

47e JAARGANG • No. 9

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

CORNELIUS ZAPPEY, Redacteur. JOHANNA A. SEHLMETIER, Assistentie

INHOUD:

	Blz.		Blz.
De Pioniers geloofden in Openbaring, door Dr. Thomas C. Romney	259	De Geschiedenis der Kerk in Beeld Rijmpreekjes-Nabloei nr. 15 . . .	273
„Het Leiderschap van Joseph Smith” herdrukt	263	Laat ons bidden, door Pres. Alma Sonne	275
De Oogst der Jaren	264	De Kerk in Europa	276
Najaarsconferenties in de Nederlandse Zending	266	Eddie, door Estelle Webb Thomas	277
„Iets voor Niets”, door Mary Brentnall	267	Onze kracht en sterkte	282
Heere, ik zal U volgen, maar..... door Oud. Frank I. Kooyman	270	De Z.H.V.	283
		De O.O.V.	284
		Gebeurtenissen in de Zending . .	286

De PIONIERS geloofden in

Openbaring

door Dr. Thomas C Romney.

(In de afgelopen maanden hield Dr. Thomas C. Romney een serie radiotoespraken betreffende de Pioniers. Wij laten hieronder een der lezingen volgen).

Enkele jaren geleden zei een bekend opvoedkundige tot mij: „Ik heb horen beweren, dat uw jonge mensen, in ieder geval velen hunner, het geloof van hun vaders de rug toekeren, het geloof, dat Brigham Young en de Pioniers tot leidraad was bij het stichten en opbouwen van de grote Mormoonse gemeenschap in het Rotsgebergte. Is dat waar, Mr. Romney?”

Ik antwoordde, dat sommigen hunner afvallig waren gebleken, hetgeen niet meer dan natuurlijk was, maar dat ik, na bijna een halve eeuw als onderwijzer onder hen gewerkt te hebben, een onbegrensd geloof en vertrouwen in hun oprechtheid had, en dat zij gewillig zouden zijn, dezelfde offeringen voor hun godsdienst te maken als hun voorouders, als zij op de proef gesteld zouden worden.

„Ik ben blij u dat te horen zeggen”, zeide hij, en maakte daarna de volgende opmerking: „Als uw jonge mensen ooit de godsdienstige en zedelijke normen van de vroegere Utah-Pioniers in de steek zullen laten, zal dat het einde van de kracht der Kerk betekenen.” Hij hield daarna een

lofrede op de Heiligen der Laatste Dagen, zoals ik zelden van een buitenstaander gehoord heb. „Uw leden in de gehele wereld zouden, op één punt te zamen gebracht, een groep vormen, die de bevolking van San Fransisco nauwelijks zou overtreffen. En toch heeft uw faam zich tengevolge van uw grootse verrichtingen over de gehele aarde verspreid. U bent als een licht, dat op een berg geplaatst is.” Hij noemde toen speciaal onze prestaties op het terrein der sport en vestigde de aandacht op het feit, dat uit onze gelederen de hoogste springer ter wereld en de snelste looper over een zekere afstand waren voortgekomen, en dat we de beste korfbalploeg van de Verenigde Staten in het veld hadden gebracht. Vervolgens verklaarde hij, dat hetzelfde succes, dat op sportgebied bereikt was, ook onze verrichtingen op het intellectuele gebied kenmerkte.

Alvorens nader op dit onderwerp in te gaan, wil ik er op wijzen, dat de godsdienstige en zedelijke onderwijzingen van Brigham Young en zijn medewerkers dezelfde leringen waren, die door

de Profeet Joseph Smith gegeven waren. Hij was het, die de grondslagen voor dit werk legde, en Brigham Young was door de Heer verkozen, om op die grondslagen voort te bouwen. President Young heeft nimmer iets verkondigd, dat in tegenstrijd was met de leerstellingen, waarop de Kerk gegrondvest was. Dit wordt door de woorden van de grote leider zelf bevestigd:

„Ik huldig en eerbiedig de naam van Joseph Smith. Het horen er van verheugt me; ik bemin zijn naam; ik bemin zijn onderwijzingen.”

„Wat ik van de Heer ontvangen heb, heb ik door Joseph Smith ontvangen; hij was het instrument, waarvan de Heer zich bediende. Als ik hem laat varen, moet ik deze beginselen laten varen; sinds de dagen der apostelen zijn zij door geen andere man geopenbaard, verklaard of uitgelegd.”

„Joseph Smith legde de grondvesten van het koninkrijk van God in de laatste dagen; anderen zullen de bovenbouw doen verrijzen.”

„Vóór mijn ontmoeting met Joseph Smith had ik nooit iemand kunnen vinden, die mij iets kon vertellen over het karakter, de persoonlijkheid en woonplaats van God, en mij op bevredigende wijze kon inlichten over engelen, of de betrekking van de mens tot zijn Maker. Toch was ik even ijverig als wie dan ook in het zoeken naar de waarheid omtrent deze dingen..... Joseph ontving openbaring op openbaring, waarheid op waarheid, totdat hij alles had ontvangen, wat nodig was voor de redding der menselijke familie.”

Het is mijn bedoeling, in deze serie uitzendingen een uiteenzetting te geven van deze godsdienstige en zedelijke leringen, zoals zij door de Heer aan de Profeet der Laatste Dagen, Joseph Smith, gegeven werden, want, zoals ik reeds zeide, waren dit de leringen, die Brigham Young verkondigde. Ik zal daarom beginnen bij de waarheden, die in het voorjaar van 1820 in de bossen van Palmyra, New York, aan Joseph bekend werden gemaakt. In die tijd was de veertienjarige jongen geheel van zijn stuk gebracht door de godsdienstige verwarring, die aan de grenzen van de toenmalige Amerikaanse beschaving heerste. Temidden van deze verwarring verdrongen zich de volgende vragen in de gedachten van deze jongen: „Welke van deze richtingen is juist, of hebben zij alle ongelijk? Als een van hen gelijk heeft, welke is het dan, en hoe zal ik het weten?” Hij wendde zich tot de Bijbel om troost en werd er toe geleid, het heilige verslag bij de Brief van Jacobus op te slaan, waar zijn oog op deze woorden viel:

„En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” (Jac. 1 : 5).

Nooit tevoren had een Bijbelwoord zulk een indruk op de jongen gemaakt. Hij voelde, dat als iemand wijsheid nodig had, hij het was, en daarom begaf hij zich naar het bos nabij zijn woning, en vroeg de Heer hem licht te schenken in deze zaak. Het verrassende antwoord op dit gebed is ons welbekend.

Enkele dagen na deze gebeurtenis ontmoette Joseph een geestelijke, aan wie hij zijn ondervinding vertelde. Tot zijn grote verbazing werd hem geantwoord, dat dit alles van de duivel afkomstig was, en voorts „dat zulke dingen als visioenen of openbaringen niet meer bestonden; dat al die dingen met de apostelen waren opgehouden, en dat er nooit meer zoiets plaats zou vinden.”

De eerste belangrijke waarheid, die door dit geestelijke gebeuren geopenbaard werd, is het feit, dat openbaring van God niet gebonden is aan tijd, plaats of personen, maar gegeven wordt, als er behoefte aan is, en de omstandigheden gunstig zijn. Deze gevolgtrekking wordt gerechtvaardigd door het verleden. Lijkt deze gevolgtrekking u niet redelijk? Zou u een enkele geldige reden kunnen vinden, waarom de Heer zich niet evengoed aan de ene als aan de andere generatie zou manifesteren, als Hij zulks verkiest, en als Hij een werk wil laten verrichten? Herinnert u zich niet de woorden van de grote Joodse profeet Amos: „Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheid aan Zijne knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.” En de woorden van een andere profeet: „Als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot”. (Spreuken 29 : 18. In de Engelse Bijbel luidt deze zinsnede: „zal het volk omkomen.”).

Uit deze geschriften blijkt overduidelijk, dat telkens wanneer het Evangelie op deze aarde is, God de leidende macht zal zijn, en Zijn wil aan Zijn dienaren de profeten bekend zal maken „door

de geest van openbaring, de in-fluisteringen van de Heilige Geest, een persoonlijke manifestatie of bezoek van andere hemelse boodschappers.”

Er zijn in het verleden lange perioden geweest, waarin slechts weinig of geen licht en inspiratie van de hemel zijn ontvangen, maar in elk van deze gevallen was het, omdat het volk de wetten Gods had overtreden. De Heer wist, dat zulk een toestand zou bestaan, want door middel van een Zijner oude profeten verklaarde Hij:

„Ziet, de dagen komen, zegt de Heere Heere, dat ik eenen honger in het land zal zenden; niet eenen honger naar brood, noch dorst naar water, maar om te hooren de woorden des Heeren. En zij zullen zwerven van zee tot zee, en van het noorden tot het oosten; en zij zullen omloopen om het woord des Heeren te zoeken, maar zullen het niet vinden.” (Amos 8 : 11-12).

Zo was de toestand, toen Joseph Smith geboren werd, maar toen de Vader en de Zoon in de bossen van Palmyra aan hem verschenen, begonnen de wolken van geestelijke duisternis te wijken, en het zonlicht der waarheid bestraalde de aarde.

De verzekering van de Heer, dat de onder Zijn leiding opgerichte Kerk „nimmer ten val gebracht zal worden, noch aan een ander volk gegeven zal worden” is zeer aanmoedigend. De Kerk is gebouwd op de rots van openbaring, het enige betrouwbare fundament waarop een Kerk kan steunen. Deze verzekering heeft het overgrote deel der leden moed gegeven, en hen in staat gesteld, standvastig te blijven te

midden der beproevingen, die zij moesten doormaken. In de woorden van Brigham Young:

„Er is een zekere geest, die dit volk er toe brengt te doen, wat zij doen — hun geboorteland te verlaten, hun vaders, moeders, broeders en zusters te verlaten, de tocht te aanvaarden en duizenden mijlen naar dit afgelegen land te reizen, om daarna, wanneer zij uitverkoren worden om een zending te vervullen, opnieuw hun vaders, moeders en vrienden te verlaten, en terug te reizen naar hun geboorteland of een andere plaats, waarheen zij gezonden worden. Wij kunnen die geest met onze natuurlijke ogen niet aanschouwen. Alleen de resultaten zijn bekend.”

In deze veelbewogen tijden, die voorlopig nog niet geëindigd zijn, hebben we een brandend getuigenis nodig, dat Jezus de Christus is; de Eniggeborene des Vaders, en om zulk een getuigenis te behouden moet men de Geest tot getuige hebben, de Geest, zonder welke niemand kan zeggen, dat Jezus de Christus is. De Apostel Paulus drukte deze gedachte in de volgende woorden uit:

„Daarom maak ik u bekend, dat niemand, die door den Geest Gods spreekt, Jezus eene verwoeking noemt; en niemand kan zeggen Jezus den Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest.” (1 Cor. 12 : 3).

De enige logische gevolgtrekking, die uit deze schriftuurplaats gemaakt kan worden is, dat iemand slechts door openbaring de goddelijkheid van Christus kan weten, en zolang hij in het bezit van die Geest is, zal hij Hem nimmer verloochenen. De

bron van zulk een openbaring is de Heilige Geest of Trooster, die door de Zaligmaker aan Zijn verkoren discipelen beloofd werd, juist voor Hij hen verliet om naar de Vader op te varen. (Joh. 14 : 16, 17, 26).

Hoewel ieder lid van de Kerk van Christus recht heeft op de geest van openbaring, naarmate hij in overeenstemming daarmee leeft, is het toch goed in gedachten te houden, dat er altijd maar één man is, aan wie God Zijn wil aangaande de leiding der Kerk als een geheel bekend maakt, en dat is de President der Kerk. Als een lid, of zelfs een ambtenaar in de Kerk zich de autoriteit aanmatigt om de leden der Kerk de wet voor te schrijven, zal hij het ongenoegen en de veroordeling van de Almachtige over zich brengen, en heeft hij zich tot een afvallige gemaakt. Wijlen President Joseph F. Smith zei hieromtrent: „Geen enkele persoon heeft de bevoegdheid, zich op te werpen als een openbaarder, een ziener of een geïnspireerd man, om openbaringen te geven voor de leiding der Kerk, of om de presiderende autoriteiten de wet voor te schrijven. Wel kunnen zij door de Heilige Geest in hun persoonlijk leven geïnspireerd worden, ter versterking van hun geloof... Het is het voorrecht van iedere man of vrouw, met dat doel openbaring te ontvangen, maar verder gaat hun bevoegdheid niet.”

Er zijn enkele vereisten nodig voor het ontvangen van openbaringen, en deze kunnen dienen als maatstaf voor het beoordelen van de waarde en de bron van de openbaring. In de eerste plaats

moet de ontvanger waardig zijn, om gemeenschap te hebben met zijn Maker. In de tweede plaats moet er een eerlijke wens en een noodzakelijkheid voor openbaring bestaan. De Heer verwacht, dat ieder mens zijn eigen problemen uitwerkt, voor zover dit binnen zijn bereik ligt. Pas wanneer hij alle pogingen heeft aan-

gewend, om het probleem op te lossen, mag hij verwachten dat de Heer hem te hulp zal komen. Dit was het geloof en de werkwijze van de grote kolonisator Brigham Young en van degenen, die hem bijstonden in het veranderen van een woestijn in een vruchtbaar veld.

EEN NIEUWE VERSCHIJNING

Op 1 October 1947 zal zich aan de boekenhemel van de Nederlandse Zending een nieuwe ster vertonen! Het is de zorgvuldig herziene tweede druk van

Het leiderschap van Joseph Smith

DOOR JOHN HENRY EVANS.

**DEZE BOEIENDE EN ORIGINELE BESCHOUWING
VAN DE LEERSTELLINGEN EN BETEKENIS VAN
DE EERSTE PROFEET DER KERK ZAL VAN HET
BEGIN TOT HET EIND UW AANDACHT
GEVANGEN HOUDEN.**

**In een woord:
EEN KOSTELIJKE AANWINST VOOR UW
BOEKENKAST!**

Deze keurig verzorgde uitgave, in kleurige groen-witte omslag, kon slechts in beperkte oplage gedrukt worden, en zal, zolang de voorraad strekt, verkrijgbaar zijn tegen de exclusieve prijs van f 1.10. Zend een postwissel of giro-overschrijving van f 1.10 naar het Zendingskantoor, Laan van Poot 292, Den Haag, en U ontvangt het boek franco thuis. (Vergeet niet op het strookje te vermelden: Leiderschap van Joseph Smith).

Archibald F. Bennett.

Van 29 Augustus tot 3 September j.l. bracht Ouderling Archibald F. Bennett, Algemeen Secretaris van de Genealogische Vereniging der Kerk, een bezoek aan Nederland. Dit bezoek vormde een onderdeel van een rondreis, die Ouderling Bennett in de verschillende Europese Zendingen der Kerk brengt, en wel met een zeer gewichtig doel. De Kerk ontwikkelt thans in alle delen der wereld een plan, dat in betekenis en omvang enig in zijn soort is. „Microfilmen” is het toverwoord, dat ongedachte mogelijkheden ontsluit, dat toekomstdromen werkelijkheid doet worden. Een der prachtige uitvindingen van het menselijk vernuft wordt thans in dienst gesteld van het heilige werk, dat de zaligheid van millioenen van Gods kinderen op het oog heeft. „Microfilmen” is het fotograferen van de inhoud van boeken, geschriften of documenten met een speciaal daarvoor bestemde camera. In zeer sterk verkleinde vorm wordt bladzijde na bladzijde op een filmrol vastgelegd. Deze film wordt ontwikkeld, van het negatief wordt een positieve

De Oogst

afdruk vervaardigd, en er is weer een aanwinst voor de genealogische bibliotheek gereed. De grote voordelen van dit systeem zijn duidelijk:

1. In de genealogische bibliotheek te Salt Lake City verzamelt men op deze wijze langzamerhand fotografische afdrucken van alle oude verslagen en documenten, die in de bibliotheken en archieven der verschillende landen aanwezig zijn. Indien nodig zouden dus in de toekomst alle genealogische onderzoekingen in Zion verricht kunnen worden.

2. Indien door oorlog of andere rampen oude verslagen vernietigd worden, blijft er toch altijd een filmopname van deze verslagen bestaan, waarvan zonodig meerdere positieve afdrucken gemaakt kunnen worden. Op het ogenblik worden van ieder negatief twee positieve afdrucken vervaardigd: één voor de genealogische bibliotheek en één voor de eigenaar der oude verslagen, in vele gevallen de regering van het betreffende land.

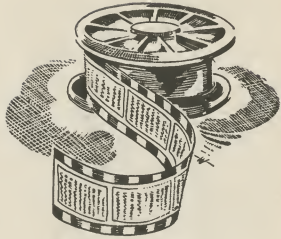
3. Daar de opnamen zo sterk verkleind zijn, wordt een geweldige ruimtebesparing verkregen. Een kleine strook film bevat de afdruk van honderden bladzijden uit een boek. Volgens een der nieuwste systemen kunnen 84 bladzijden gecopieerd worden op een strookje film van $7\frac{1}{2} \times 20$ cm. Voor het lezen van de gege-

der Jaren.

vens op deze filmrollen zijn z.g. „leesmachines” in gebruik. Wanneer de film in zulk een toestel geplaatst wordt, verschijnt bladzijde na bladzijde sterk vergroot voor de lens.

Als alle oude verslagen, die zich in de verschillende landen bevinden, bijeengebracht worden, zou geen gebouw groot genoeg zijn, om al die boeken te bevatten. Nu zij in de vorm van films bijeengebracht worden, wordt deze kwestie veel eenvoudiger.

Toen Ouderling Bennett in Nederland arriveerde, waren reeds gedurende verscheidene maanden voorbereidende besprekingen gevoerd, o.a. met Jhr. Dr. D. P. M. Graswinkel, Algemeen Rijksarchivaris in Nederland. Jhr. Graswinkel had zich reeds dadelijk zeer belangstellend getoond, en zich bereid verklaard, alle medewerking te verlenen. Na de aankomst van Ouderling Bennett op 29 Aug., kon dan ook onmiddellijk een aanvang worden gemaakt met het nemen van de nodige besluiten. Van de regering werd officieel toestemming ontvangen, om de doop-, trouw- en begraafboeken en alle andere boeken, die voor ons van genealogisch belang zijn, te fotograferen in alle Rijksarchieven in Nederland. Met een Amerikaanse maatschappij werd een contract afgesloten voor de levering van een camera, een leesmachine

en films. Tenslotte werd een bekwaam fotograaf bereid gevonden, de fotografische arbeid te verrichten. Naar schatting zal het vijf jaar dagelijkse arbeid vergen, om alle genoemde verslagen op de gevoelige plaat vast te leggen.

Als dit geweldige project toetoid is, zal de genealogische bibliotheek in Salt Lake City beschikken over een afdruk van al het materiaal, dat in de Nederlandse Rijksarchieven te vinden is.

Van alle opnamen zal een copie worden overgedragen aan de Rijksarchivaris in Nederland. Het behoeft geen betoog, dat dit op hoge prijs wordt gesteld, en dat het in officiële kringen veel opzien baart, dat onze Kerk een plan ten uitvoer brengt, zo veelomvattend, dat niet één regering er tot dusver aan heeft durven denken, iets dergelijks ter hand te nemen, hoewel de noodzakelijkheid er van terdege wordt ingezien.

In verscheidene andere landen is dit werk reeds in volle gang. In de Verenigde Staten zijn sinds 1938 reeds vele millioenen bladzijden gefotografeerd. In Dene-

marken wordt sinds het vorige jaar gearbeid aan het fotograferen van de oude Deense verslagen, naar schatting 12 miljoen bladzijden in totaal. In Mei j.l. ontving de Genealogische Vereniging 25 kilometer microfilm uit Denemarken. Bekwame genealogen zijn van mening, dat het met behulp van deze films mogelijk zal zijn, 95 % der Deense geslachtslijnen na te speuren. In Zweden zullen naar schatting 24 miljoen bladzijden, in Noorwegen 4 miljoen en op de Britse Eilanden meer dan 100 miljoen bladzijden gecopieerd moeten worden. In Engeland zal binnen afzienbare tijd met vier camera's gewerkt worden. Uit Duitsland is het verblijdende bericht gekomen, dat het merendeel der oude registers van dat land op wonderbaarlijke wijze gespaard is gebleven, de algemene verwoesting ten spijt. Het bijeenbrengen van al deze films zal de constructie van moderne archieven vereisen, waar het kostbare materiaal brandvrij kan worden opgeborgen. Er zullen bibliotheken ingericht moeten worden, waar leesmachines klaar staan voor diegenen, die hun geslachtslijnen

wensen na te speuren.

Op twee plaatsen in de Verenigde Staten worden schatten uit de Oude Wereld verzameld. In Fort Knox wordt het goud van Europa bijeen gebracht, in Utah worden de oude geslachtsregisters verzameld. Welke verzameling zal in de toekomst het meeste heil voor de bewoners dezer aarde afwerpen.....?

Zo breekt thans de tijd aan, waarin de verslagen der wereld in Zion verzameld zullen worden, om daar voor verwoesting bespaard te worden. Duizenden werkers zullen aan deze verslagen arbeiden, geslacht na geslacht zal worden nagespeurd. Tempels zullen verrijzen, want „dit werk tot zaligheid zal door de jaren heen voortgang vinden, totdat voor iedere waardige ziel, wiens naam in aardse verslagen gevonden kan worden, de nodige verordeningen verricht zullen zijn; en dan zal de onzichtbare wereld ons te hulp komen, de gebroken schakels zullen verbonden worden, en het plan van God, om de zaligheid binnen het bereik van allen te plaatsen, zal voltooid zijn.“

(Nephi Anderson in 1912).

Najaarsconferenties

In de Nederlandse Zending

Zutphen 7 September

Rotterdam 20 en 21 September

Almelo 12 October

Den Haag 25 en 26 October

Amsterdam 8 en 9 November

Groningen 29 en 30 November

Utrecht 13 en 14 December

„Iets voor Niets”

door Mary Brentnall,

(Een gesprek met jonge mensen
over een hedendaags probleem.)

Omstreeks 1870 kwam een Engelse familie naar Utah. De moeder was lid der Kerk, de vader niet; hij had er echter geen bezwaar tegen gehad, dat zijn vrouw zich met de kinderen liet dopen. Toen de familie naar „Zion” wilde emigreren, stemde hij daarin toe, en ging met hen mee. Hij trad nooit tot de Kerk toe, maar hij was plichtsgetrouw en werkte hard, om zijn familie zo geriefelijk mogelijk te doen leven. In het geheim had hij genoeg Engelse vijf-ponds-bankbiljetten meegebracht om zijn familie naar Engeland terug te kunnen brengen — hij was er zeker van, dat zij na verloop van tijd genoeg zouden krijgen van het nieuwe land en de nieuwe godsdienst.

Toen gebeurde er een ramp. Brand vernietigde hun blokhut, hun meubelen, en zelfs het geld voor de terugreis. De volgende winter leefden zij in een uitgegraven grondwoning, en het was in die tijd, dat de twaalfjarige Charles werk ging zoeken, om te kunnen helpen bij het onderhouden van het gezin. Toen hij zijn eerste dollar thuisbracht en deze trots aan zijn vader gaf, zei deze: „Heb je er tiende van betaald?”

„Nee, natuurlijk niet”, zei Charles. „Het is maar heel weinig, en ik wist dat we het hard nodig hebben.”

„We hebben het hard nodig”, zei zijn vader, „maar je bent uit eigen vrije wil en keuze tot de Kerk toegetreden, en je gaat naar de kerk in een mooi, warm gebouw; je krijgt je deel van het plezier en de ontspanning op de feestavonden, en je geniet het gezelschap van goede jongens en meisjes. Er wordt van je verwacht, dat je een tiende van je geld aan die Kerk zal betalen. Ik hoop niet, dat ik een jongen grootbreng, die liever onder de circustent door wil kruipen, dan rechtop door de juiste ingang te gaan — met een betaald toegangsbewijs in zijn hand.”

De werkelijkheid van 't pioniersleven had die vader iets zeer belangrijks geleerd. Zijn ziel was doordrongen van het feit, dat

iedere man zijn verplichtingen moet nakomen, als hij deel wil uitmaken van een zekere groep.

—o—

Een onderzoek bracht kortgeleden aan het licht, dat een verrassend groot aantal weldenkende mensen, jong zowel als oud, van mening zijn, dat het volgende een der grootste fouten der jeugd, of in ieder geval een der grootste problemen betreffende de jeugd is: de opvatting, dat het niet alleen mogelijk, maar ook juist is, om „iets voor niets te krijgen”.

Ik geloof niet, dat deze opvatting alleen door de jeugd gehuldigd wordt. Ik geloof eerder, dat dit geestelijke vergif door de ouderen aan de jeugd wordt toegediend — soms onbewust, soms met opzet. Deze geërfde, maar verderfelijke opvatting wordt nog versterkt door de vele zwakheden der menselijke ziel — wangunst, vrees, hebzucht — gevoelens van onzekerheid en minderwaardigheid.

Deze nalatenschap aan de jeugd veroorzaakt een zorgwekkende toestand, daar de gevolgen er van met zulk een onrustbarende snelheid toenemen, dat de jeugd een middel zal moeten vinden, om deze vloedgolf te breken — anders zal zij er door verzwolgen worden. Bijna iedere fout van de jeugd is terug te voeren tot deze „iets voor niets” filosofie.

Stelen, bijvoorbeeld, heeft dozijnen vormen — van winkeldiefstal tot lijntrekken, d.w.z. het niet leveren van een volle dagtaak voor een vol dagloon — maar iedere vorm is eenvoudig een nieuwe uitwerking van het „iets voor niets” idee. Iedere zakenman weet, dat winkeldiefstallen

de prijs van de koopwaar doen stijgen, en iedere werkgever of leraar weet, dat vroeg of laat de waarde van de jonge man of vrouw, die nimmer op volle kracht werkt, als onvoldoende getaxeerd wordt.

Ledigheid is natuurlijk niet altijd het gevolg van de bovengenoemde filosofie. Het kan het gevolg zijn van onverschilligheid of slechte gewoonten of lichamelijke vermoeidheid. Maar een goed besef van het feit, dat ontwikkeling slechts verkregen wordt na betaling van de prijs van arbeid, zou luiheid doen afnemen, en zou voor een groot deel een eind maken aan de oneerlijke pogingen, om gebrek aan bekwaamheid of kennis te verbergen door misleiding of bluf.

Onzedelijkheid is een bekende uiting van de mening, dat men de prijs van kuisheid niet behoeft te betalen, dat men de resultaten van zonde kan vermijden. Het is een uiting van de mening, dat er geen direct verband bestaat tussen prijs en waarde — dat we „iets voor niets” kunnen krijgen. Veel mensen — jong zowel als oud — volgen de weg naar een slechte gezondheid en armoede, omdat zij de prijs van een goede gezondheid en succes niet willen betalen.

Hoe vele huwelijken lijden schipbreuk door de opvatting — soms onbewust gekoesterd — dat geluk verkrijgbaar is voor de zelfzuchtigen, de luiaards, de onoprechten, de vreesachtigen en de twijfelaars!

Het staat te bezien, of we ooit zullen weten, hoe diep de mening, dat in dit leven economische en geestelijke bronnen zonder betaling aangesproken kun-

nen worden, zich in de menselijke ziel heeft vastgevreten.

—o—

Het is het voorrecht van de jeugd, „het getij te doen keren”. Het is het voorrecht van de jeugd, iedere filosofie en theorie, ieder stelsel en ideaal onder een geestelijke microscoop te leggen, die de ware aard er van aan het licht brengt — om er daarna het opschrift „vals” aan te hechten, omdat het een weerspiegeling is van het „iets voor niets” idee, of het als „waar” te kenmerken, omdat het al het goede in ons naar voren roept.

Het is het voorrecht van de jeugd, deze heilloze theorie te verwerpen. Een blik op het economische en morele leven leert ons waarom.

In dit Eeuwfeestjaar kunnen wij onze voorvaders in het bijzonder dankbaar zijn voor het bewijs van onmisbare grondbeginselen, dat zij leverden in hun eenvoudig

pioniersleven; voor het aantonen van het feit, dat de eerlijke ruil van een koe voor zijn waarde in graan in iedere levenssituatie als voorbeeld kan strekken; en dat wij allen zekere verplichtingen in het leven hebben, die wij moeten nakomen, willen wij geluk, bekwaamheid en zelfachting verwerven.

Als wij aldus onze beste krachten in het werk stellen, om een voor-sprong te verkrijgen, zullen wij met grote snelheid voorwaarts gaan, want het leven is een goede sportsman, die zich niet gemakkelijk laat passeren. Eerlijke denkers uit de dagen der Pioniers konden geen mensen gebruiken, die onder de circustent door wilden kruipen. Thans kunnen wij hen nog veel minder gebruiken. De jeugd kan deze neiging, om onder het tentdoek door te kruipen, overwinnen, door vastbesloten de toegangskaart van te voren te kopen. Op deze basis zal het leven een prachtige prestatie worden!

NATUURLIJK

vinden we het prettig, als U prompt bent met het betalen van Uw abonnementsgeld. Maar we zouden toch graag willen, dat U zich houdt aan de regeling, die in „De Ster” van 15 Januari j.l. bekend is gemaakt. Dus:

Zó moet het niet!

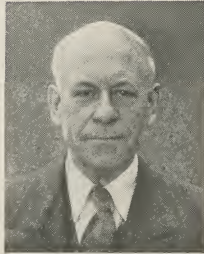
Als U Uw Zendings-, Districts- of Gemeentepresident ontmoet, of als de zendingen bij U op bezoek komen, vraag hun dan niet, Uw abonnementsgeld mee te nemen, en het bij gelegenheid af te dragen. Dit geeft aanleiding tot abuizen, en U heeft bovendien geen kwitantie of betalingsbewijs. Doe het geld ook vooral niet in uw tiendenzakje!

Zó moet het wel!

U kunt Uw abonnementsgeld rechtstreeks per giroformulier of postwissel aan het Zendingshoofdkantoor, Laan van Poot 292, Den Haag, toezenden. Ook kunt U rustig afwachten, tot het geld per postkwitantie bij U aan de deur wordt afgehaald. **Laat Uw abonnementsgeld dus rechtstreeks in ons bezit komen, en niet via andere personen. Zo helpt U ons, en U zelf!**

Heere, ik zal U volgen, maar....

(Lukas 9 : 61)

door Oud. Frank I. Kooyman.

Het schijnt zo'n onschuldige benedenking, door die „ander" gemaakt: „maar laat mij eerst toe, dat ik afscheid neme van degenen, die in mijn huis zijn." Zag onze Heiland hier dieper, dan die woorden aan de oppervlakte aanduiden? Men zou het denken, want Hij vond in het verzoek van de man aanleiding voor de volgende krasse uitspraak: „Niemand, die zijn hand aan de ploeg slaat, en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het koninkrijk Gods."

Wilt gij de Heer volgen, geen maren dan!

Wijlen Ouderling Orson F. Whitney, niet lang geleden een van onze Twaalven, vertelt in zijn levensbeschrijving (Through Memory's Halls, blz. 96):

„Onder mijn nieuwe kennissen in Cleveland was een zeer achtenswaardige dame, de weduwe

van een in de Burgeroorlog gevallen officier. Zij bemide haar gevallen echtgenoot, koesterde zijn nagedachtenis met grote tederheid, en drukte dikwijls haar innigste en diepste aan-hem-verknocht-zijn uit. Toen ik haar de leerstelling van de zaligheid voor de doden en het huwelijk voor de eeuwigheid uitlegde, verklarende dat de Heiligen der Laatste Dagen dáárom tempels bouwen en tempeldienst verrichten, toonde zij grote belangstelling en vroeg mij op de man af:

„Bedoelt U daarmee, dat ik, als ik een Heilige der Laatste Dagen word, zulk werk voor mijn lieve dode kan laten doen en zijn vrouw worden in een andere wereld?"

„Ja", antwoordde ik.

Toen liet zij zich als volgt uit: „Nooit van mijn leven heb ik iets zó mooi, zó subliem gehoord.

Overtuig mij er van en ik zal mij laten dopen, al was het in een meer van vlamvend vuur." Waarop ik antwoordde: „Ik kan U niet overtuigen, maar de Here kan en zal dat doen als U Hem bidt."

Ze zei dat zij dat doen zou; en ongetwijfeld volvoerde zij haar voornemen, want niet lang daarna ontving ik een briefje van haar, waarin stond dat zij de gezochte getuigenis ontvangen had, en bereid was, gedoopt te worden.

Terstond schreef ik terug, dat ik een doopgroepje zou vormen, en haar op een bepaald uur aan de oever van het Erie-meer zou ontmoeten, om haar daar te dopen. Het groepje werd gevormd en stond op het punt van vertrek, toen er een tweede briefje van haar bezorgd werd, dat als volgt luidde: „Ik heb nooit geweten welk een armzalig zwak schepsel ik ben. Ik dacht dat ik dapper genoeg was om deze stap te doen, doch dat ben ik niet. Als ik een „Mormoon" zou worden, dan zouden al mijn vrienden mij verlaten en zou ik mijn goede naam verliezen. Dat offer kan ik niet brengen. En toch geloof ik dat de leer zuiver en U een ware dienstknecht van God is. Ik hoop dat de dag eenmaal zal aanbreken, dat wij broeder en zuster zullen zijn in de Kerk van Christus, maar..... nu kan ik het nog niet doen."

Met zulke droevige voorbeelden zou men boeken kunnen vullen. Door de eeuwen heen klinkt de uitnodiging: „Mijn zoon! geef mij uw hart." (Spreuken 23 : 26). Geef het in geloof, in nederigheid, berouwvol, maar met opgeruimdheid, promptheid en dank-

baarheid. Geef het de Heer geheel en al, onvoorwaardelijk, zonder maren.

Een klein verhaaltje kan dit ophelderen.

Schrijver dezes was enkele malen in Londen, Engeland. Daar bezocht hij o.a. de Tower, waar de kroonjuwelen bezichtigd konden worden. Eén van die juwelen was de Koh-i-noor, een grote diamant. Koh-i-noor betekent Berg-des-lichts, een heel gepaste naam, want het is een schitterende witte steen, ongeveer zo groot in omtrek als een gulden. Voordat hij herslepen werd (de diamant had toen een ongunstige vorm) woog hij zowat 186 karaat, daarna ongeveer 106 karaat.

Bijna honderd jaar geleden, tijdens de regering van Koningin Victoria, kwam de Punjab in het noorden van Brits-Indië onder de Britse kroon. Dat was in 1849. De jonge Maharajah, het regerende hoofd, toen nog maar een jongetje, zond aan zijn nieuwe vorstin, Koningin Victoria, de wondervolle Koh-i-noor.

Zoals ik zeide, werd hij aan de kroonjuwelen toegevoegd.

Jaren later kwam de Maharajah, nu een volwassen man, naar Engeland en bezocht 't Buckingham Paleis, waar hij bij de Koningin op audiëntie ging. Na de gebruikelijke plichtplegingen vroeg hij, of hij de Koh-i-noor mocht zien.

De Koningin was ten zeerste verwonderd over het verzoek, maar met haar bekende minzaamheid liet zij de diamant halen. Onder bewaking werd hij van de Tower naar het Paleis gebracht, waar hij aan de Maharajah ter hand

(Vervolg op blz. 274).

DE GESCHIEDENIS

Hoofdstuk 8: De tocht naar het Westen.
Nieuws over de Salt Lake Vallei.

Speciaal verteld en

57

Op hun reis naar het westen moesten Brigham Young en zijn volgelingen hun weg door de wildernis gedeeltelijk zelf banen. Jarenlang stond deze weg bekend als „Het Oude Mormoonse Pad“

58

In het gebied der Pawnee Indianen namen de inboorlingen een vijandige houding aan. De Roodhuiden joegen de paarden en het vee der Pioniers op hol. Soms staken zij het gras rondom de wagenrij in brand, met de bedoeling, het voor de ossen bedoelde voedsel te vernietigen.

59

De Heiligen bleven oversaagd. Woeste rivieren werden doorwaad. Soms zakten ossenspannen en onmisbare voorraden in het drijfzand weg. Maar sterke mannen maakten vlotten uit het hout der bomen, om de wagens over te zetten. Naar het westen, steeds verder naar het westen moesten zij gaan!

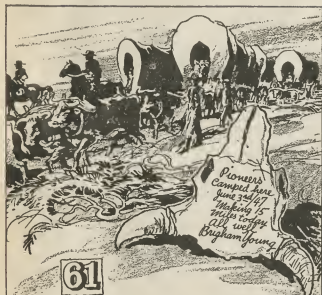

60

Zij kwamen nu op vlakten, waar het wemelde van buffels. Vlugge, bekwaame jagers zorgden voor het zo nodige verse vlees. Maar zij doodden er niet meer, dan nodig was. „Als we ze neerschieten, als we geen honger hebben“, zei President Young, „zullen we honger hebben, als we ze niet kunnen schieten“.

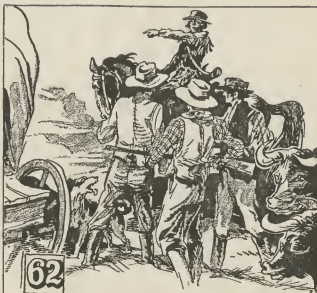
VAN DE KERK

getekend voor de jeugd

61

Soms werden de buffelskeletten, die zij op de vlakten aantroffen, gebruikt als postkantoor, en er werden brieven in achtergelaten voor de vrienden, die zouden volgen.

62

Er kwamen pelsjagers voorbij, die in oostelijke richting reisden. Een van hen, Jim Bridger, verschafte inlichtingen over de grote Zoutmeervallei. „Er kan daar geen graan groeien”, zei hij. „Ik geef duizend dollar als daar graan verbouwd kan worden.”

63

De geïnspireerde leider der Heiligen wist evenwel dat de Heer Zijn huis in de bergen gebouwd wilde zien. Brigham Young zette door!

64

Twaalf sterke mannen hakten met bijlen en spaden een pad door bergwouden en dicht kreupelhout. Snelle bergstromen maakten de doortocht moeilijk.

(Vervolg van blz. 271).

werd gesteld. Alle aanwezigen wachtten vol spanning af wat deze doen zou.

En wat deed hij? Hij nam het onschatbare juweel met grote eerbied aan en liep er mee naar het venster, waar hij het heel aandachtig bekeek. Toen, terwijl de toeschouwers zich nog steeds afvroegen wat de bezoeker op het oog had, liep hij, met de diamant in zijn hand geklemd, op de Koningin toe, en knielde aan haar voeten neer.

„Mevrouw”, sprak hij, diep bewogen, „ik heb U dit juweel geschonken toen ik een kind was, nog te jong om te weten wat ik deed. Nu wil ik het U andermaal schenken, in de volheid van mijn levenskracht, met heel mijn hart en genegenheid en dankbaarheid, nu en voor altoos, volkomen be-seffend wat ik doe.”

Zó, zonder één enkel „maar”, verwacht onze Heiland onze overgave op Zijn uitnodiging:

„Mijn zoon, geef mij uw hart.”

R IJMPREEKJES-NABLOEI

No. 15. DE DIEF EN DE STEM.

Een dief zag eens een handkar staan, en liep er kalm mee heen. Het ding ging piepen onder 't gaan, en riep, zoals het scheen: „Dat gaat niet goed! Dat gaat niet goed! 't Is niet in orde wat je doet!”

Maar hij loopt door, kijkt om en ziet, hij wordt vervolgd. Terstond gaat hij aan 't hollen, en subiet gaat 't piep-wiel vlugger rond en gilt nu als zijn gang zo snel: „Dat wist ik wel, dat dacht ik wel!”

U zegt: „Zijn schuldig hart sprak daar, en niet het piepend wiel. Dat hart was niet geheel onklaar, niet alverstokt zijn ziel”. En wat ik antwoord? Ja en neen: wij horen stemmen om ons heen!

Het avondrood, de dageraad, de bloemen op het veld, ja, alles uit zich, vroeg en laat, met stem die streelt of kwelt. En hoe wij zelf zijn afgestemd, beslist hoe ze in ons stroomt of stremt.

De dief, die met de handkar vlood, was niet geheel verstokt. Toch was zijn geestelijk oor haast dood, want hij werd gauw verlokt, maar toen „de stem” hem laakte, bleek zijn binnenkamertje van streek.

Hij was niet zuiver in zijn hart; hij hoorde — en was toch doof! O, blijve ons binnenste onverward, dan spreekt uit gras en loof, uit alles om ons heen de stem, die prijst of laakt — en komt van Hem!

Salt Lake City, Utah.

Frank J. Keyman

LAAT ONS BIDDEN

door President Alma Sonne.

Het gebed is een uiting van geloof. Iedere geestelijke waarheid en alle goddelijke zegeningen zijn verkregen door gebed. Het leidt ons tot de bron van licht en kennis.

Zij, die bidden, vinden vrede en zekerheid voor hun zielen. Het gebed reinigt het hart en zuivert de geest. Het geeft God een gelegenheid. Geen mensenleven is volledig zonder het geestelijke voedsel, dat door het gebed verschaft wordt.

Gebeden worden beantwoord. Nederige mensen, die zich in tijden van gevaar of nood tot God hebben gewend, vonden sterkte, kracht en bescherming. In zijn diepste ellende roept de mens tot God om uitkomst. „Ik werd op mijn knieën gedwongen door het overstelpende besef, dat ik nergens anders heen kon gaan”, zei Lincoln. George Washington, de vader van zijn land, bad in Valley Forge. Het Britse volk bad gedurende de slag bij Duinkerken. Op het uiterste dieptepunt is de mens hulpeloos en hopeloos zonder God. Tot volkomen nederigheid gebracht, knielt hij in gebed, en overwint zijn zwakte. Hij doet, wat menselijkerwijze onmogelijk is. Het gebed heeft hem in zijn pogingen geschraagd en succesvol gemaakt.

Jesus spoorde zijn volgelingen aan: „Waakt dan te aller tijd,

biddende, dat gij moogt waardig geacht worden te ontvlieden al deze dingen, die geschieden zullen.” In ieder leven komen moeilijkheden en verleiding voor. De mensheid is de wanhoop en ontgoocheling nabij. Gods kinderen dolen in duisternis, omdat zij de leiding van de bron van alle licht en intelligentie niet wilden aanvaarden.

Niemand, die in de laatste maanden door de landen van Europa gereisd heeft, kan zijn ogen sluiten voor de ellende die daar heerst. Het mensdom is verbijssterd en verward. Natiën verzinken in een economische, morele en geestelijke chaos. Het familieleven wordt uit elkander gescheurd; het morele verantwoordelijkheidsgevoel van mannen en vrouwen verslapt; de kerken zijn leeg; het geloof ebt heen; de economische toestand is wankel; de regeringen zijn in gevaar en de wereld is ziek door angstige twijfel en eindeloze argwaan. Wat is het antwoord op deze kwelende onzekerheden? Welke conclusie trekt men uit zulk een ontmoedigend beeld? Toont het niet aan, dat de mens zonder God gefaald heeft? Is het niet een aanklacht tegen de ontrouw en de twijfelzucht van een goddeloze en zelfgenoegzame wereld?

Het antwoord, nu en immer, is: keert terug tot God, en „aanbid Hem, Die den hemel, en de

aarde, en de zee, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft". (Openb. 14 : 7). Thans is het uur gekomen om nederig geloof, godsvrucht in het gezin, een gebedsvol aanvatten van de dagelijkse problemen, en kennis van Gods wetten in ere te herstellen. Er is geen andere keus. Het is de enige oplossing voor de bestaande morele en geestelijke problemen, die ons rest. Toen de Meester Zijn volgelingen aan de voet van de Berg

vergaderde, en Zijn schitterende Bergrede uitsprak, leerde Hij hun, hoe te bidden. „Ga in uwe binnenkamer", zei Hij, „en uwe deur gesloten hebbende, bidt uwen Vader, Die in het verborgen is; en uw Vader, Die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden." (Matt. 6 : 6). Het gebed is een persoonlijke gemeenschap met God. Het schenkt ons kracht. Het geeft ons uitkomst.

President Henry Matis van de Finse Zending gearriveerd.

President Henry Matis van de nieuwe Finse Zending kwam op 11 Augustus 1947 in Goteborg, Zweden, aan, en heeft zich thans op het Zendingskantoor te Helsingfors gevestigd. Hij wordt vergezeld door zuster Matis, hun vier zoons en President Matis' moeder. President Matis had zitting in het presidentschap van de Chicago Stake, toen hij geroepen werd om als eerste president van de Finse Zending te arbeiden. Hij spreekt en schrijft het Fins vloeiend. Hij en zijn familie gingen per auto via Noord-Zweden naar Helsingfors. De Kerk heeft in Finland drie gemeenten: Helsingfors, Abo en Larsmo. De leden van de twee eerstgenoemde gemeenten zijn nog slechts enkele maanden lid der Kerk.

Pionier-feesten in Europa.

In Juli en Augustus werden in Zweden, Denemarken, Duitsland en Holland de Pioniers en Utah's Eeuwfeest herdacht. In Zweden had de O.O.V. de leiding van de conferentie, die van 22 tot 24 Juli in Stockholm werd gehouden. De bijeenkomsten op de eerste twee dagen werden bijgewoond door de bezoekende Zendingspresidenten. De Deense Zendingsconferentie, die van 24—27 Juli in Kopenhagen werd gehouden, was een van de grootste conferenties in de geschiedenis van die Zending. Vijfhonderd personen kwamen in een openbare vergadering bijeen om de bezoekende Zendingspresidenten te horen, en grote menigten bezochten 't schouwspel en namen deel aan de andere gebeurtenissen van de conferentie. De Kopenhaagse kranten (Vervolg op blz. 281).

Eddie

door Estelle Webb Thomas.

Ter gelegenheid van het Pionier-Eeuwfeest is door het Algemeen O.O.V.-Hoofdbestuur in samenwerking met „The Improvement Era” een prijs uitgelooft voor de beste Pionier-vertelling. De eerste prijs werd toegedend aan Estelle Webb Thomas voor het verhaal „Eddie”.

„Toen ik nog in Vermont woonde”, begon Oma, terwijl de zevenjarige Eddie een draad in haar naald deed, „en het was de tijd, waarin we het suikersap uit de stammen van de ahornbomen gingen tappen.....”

„Oma!” Eddie’s stem klonk gesmoord, en zijn donkere hoofd boog zich dieper over de naald. „Dat verhaal moet U niet vertellen!”

„Wat zeg je me nu, kind?” Oma staarde hem verbaasd aan. Eddie was dol op haar verhalen, en kon er nooit genoeg van krijgen; hij was de enige, die altijd op het kleine bankje bij haar voeten te vinden was, als hij thuis was. Hij was haar oogappel en de vreugde van haar oude dag. De gekwetste toon in haar stem deed hem zijn ogen met tegenzin opslaan.

„Ik krijg er water van in mijn mond”, mompelde hij, rondkijkend of iemand het hoorde.

„Ach, m’n kleine man!” In Oma’s stem lag alle tederheid opgesloten, die ze niet onder woorden kon brengen. „Is het zo erg met de honger?” Haar oude lippen trilden, en ze veegde haar stalen bril af aan de punt van haar gesteven witte schort. „’t Geeft niets hoor,” zei ze een ogenblikke later opgewekt, hoewel haar stem nog wat onvast was. „Het suikerriet komt prachtig op, en het is oogsttijd voor we het weten!”

„Dat is waar ook.” Mevrouw Webster, die in de meelpap, het dagelijks maal van de familie, stond te roeren, had Oma’s laatste opmerking gehoord. Ze was een flinke, knappe vrouw, die tijdens de tocht over de vlakten haar man en haar vader had helpen begraven. Haar besluit, om op eigen kracht voort te gaan en niet van anderen afhankelijk te worden, liet haar geen tijd tot treuren. „Er moet morgen iemand thuis blij-

ven om op dat riet te letten”, zei ze, terwijl ze baby Allie, die zijn vader nooit gekend had, een slabbetje voordeed. Een ogenblik was het stil. Toen legde Katherine, een jongere uitgave van haar moeder, de japon neer, die zij voor het feest in orde maakte, en barstte uit: „O moeder, waarom? Waarom moet iemand de Vierentwintigste missen?”

„Omdat”, antwoordde haar moeder, „je evengoed als ik weet, dat Benson’s koe iedere stengel van dat riet op zou eten, als we allemaal weggingen.”

„De omheining is in orde”, mompelde Mark, zijn stok gedachteloos over de snaren van zijn viool strijkend. Hij wist, dat hij in ieder geval niet thuis behoefde te blijven, en droomde verder over het bal, dat de volgende avond gehouden zou worden — de zwier, waarmee hij de broek zou dragen, die Oma nu met leer versierde, de schuwe, bewonderende blikken der meisjes, als hij op zijn vaders viool „Arkansas Traveler” speelde!

„Die koe springt wel over de maan!” mopperde Katherine.

„Ik zou zelf wel thuisblijven”, ging mevrouw Webster verder, „maar ik heb de bisschop beloofd, dat ik zou zingen, en ik wil niet graag een belofte breken.”

„Ik blijf wel thuis.” Eddie’s rustige opmerking veroorzaakte een dubbel protest. Oma’s zachte stem zonk in het niet bij die van de vijftienjarige Nellie, wier schoonheid even weldadig was als een winterappel. „O Ma, hij niet. Het is altijd Eddie, die er voor opdraait. Ik zal wel thuisblijven!”

„Laten we eerst maar gaan eten. Mark, wil jij bidden?” Zij knielden naast de ruw-houten banken; zelfs Oma knielde bij haar stoel, de stoel met de geborduurde zitting, die haar op de vlakten vergezeld had. Al kraakten haar rheumatische gewrichten, zij wilde de zwak-

heden van het vlees niet over de geest laten heersen.

Toen zij aan de meelpap begonnen, maakte Ma haar beslissing bekend. „Ik geloof, dat Eddie het beste thuis kan blijven. Mark en de meisjes nemen deel aan het programma. Ik ook. Moeder, U gaat te weinig uit; U hebt afwisseling nodig. Bovendien, al bleef U thuis, U zou toch de koe niet weg kunnen jagen.“ „Ik zou Eddie gezelschap kunnen houden.“

Eddie legde zijn lepel neer, trok grootmoeders hoofd naar beneden, en fluisterde haar iets in het oor. Ze gaf hem een glimlach van verstandhouding en veranderde van gedachten. „Goed, Kate, ik ga mee, als je dat wilt.“

—o—

De Websters liepen nooit met hun gevoelens te koop, maar de volgende morgen gaven zij toch allen een blijk van waardering of medeleven.

„Je bent een fijne jongen, Eddie“, zei zijn moeder. „Er is brood in de kist en gedroogd vlees in de zak.“ Dit sprak boekdelen, want gewoonlijk werd het gedroogde vlees voor de Zondag bewaard.

„Ik hoop, dat je je niet eenzaam zal voelen“, zei Katherine, naar stralend gezicht een ogenblik betrokken. Mark, op het punt de voorbank te beklimmen, kwam nog even terug, en stak zijn hoofd om de hoek van de deur: „Wil je vandaag mijn mes of mijn katapult gebruiken?“ vroeg hij onhandig, maar Eddie glimlachte en schudde zijn hoofd. Nellie kuste hem met tranen in haar blauwe ogen en fluisterde: „Tot vanavond, Eddie. Als we iets lekkers krijgen, zal ik voor jou ook wat meebrengen — dat beloof ik je!“ En Oma hield hem een ogenblik stevig in haar armen. Zij was de enige die wist, waarom hij thuis wilde blijven, en dat maakte het haar mogelijk, hem achter te laten.

Nauwelijks was de wagen verdwenen, of Eddie was in grootmoeders kamer, waar hij met bevende handen de oude koffer in de hoek opende. Voorzichtig haalde hij zijn schat te voorschijn en keek er met schitterende ogen naar. Een boek! En wat voor een boek! Oud — met een gevlekte omslag, vergeelde, gescheurde bladen met ezelsoren. Maar als het de wijsheid van eeuwen was geweest, gegraveerd op gouden platen, kon hij er niet eerbiediger naar gekeken heb-

ben. Zijn lippen bewogen geluidloos; hij spelde de bijna uitgewiste titel: „Mc Guffey's Vijfde Leesboek“, en met een zucht van gelukzaligheid droeg hij het voorzichtig naar de voorkamer om er daar op zijn gemak van te gaan genieten.

—o—

Eddie's terughoudendheid met betrekking tot het boek had een reden. Boeken waren een tamelijk teer onderwerp bij de Websters, sinds Eddie's laatste ontdekking er mee. Eigenlijk was Oma er mee begonnen. Ze had, behalve haar Bijbel en haar zangboek, in haar koffer een oud leesboekje en een rekenboek meegebracht, eenmaal in Nauvoo het eigendom van haar zoon. Om het vijfjarige kind op de lange reis naar het westen bezig te houden, had zij hem leren lezen en rekenen. Toen hij zeven jaar geworden was, kende hij de boekjes van A tot Z, en verlangde heviger naar meer. Door Katherine had de dorps-schoolmeester, de oude mr. Sobrowski, van Eddie's „knapheid“ gehoord, en daar het kind niet naar school kon gaan, omdat het de schapen moest hoeden, had hij aangeboden, Eddie zo nu en dan een boek te lenen. Dit was voor iedereen een verrassing, daar hij, voor zover bekend, nog nooit voor iemand anders zo iets had gedaan.

Het laatste boek, „Astronomie voor beginners“, was zo boeiend geweest, dat Eddie het onder zijn blouse had gestopt en het mee naar de heuvels had genomen. Daar hielp het hem, de lange uren door te komen, en zijn geest af te wenden van de voortdurende angst voor Indianen. Maar wat een vreselijke schrik, toen hij enige afgedwaalde schapen had teruggedreven en bij zijn terugkomst de oude ram bezig vond met het verorberen van de astronomie, die hij zo zorgvuldig onder zijn jasje verborgen had!

Om dit goed te maken, had Eddie gedurende drie lange weken mr. Sobrowski's tuin gewied; en daar Mark en Katherine toen, naast hun eigen werkzaamheden, ook nog voor de schapen moesten zorgen, was zijn verzuim hem zo stevig onder de neus gewreven, dat hij het niet spoedig zou vergeten. Maar toen zijn straftijd ten einde was, had mr. Sobrowski hem eigener beweging het Vijfde Leesboek aangeboden — en Eddie kon het niet weigeren. Als een misdadiger had hij het in huis gesmok-

keld, en met Oma's oogluikende toestemming had hij het in haar koffer verstopt, bij de Deken en de andere schatten. Vandaag had hij voor het eerst een kans, het te bekijken.

—o—

„Het is het beste, als ik buiten ga zitten”, besloot Eddie, maar de zon was heet, en het briesje speelde plagend met de dunne bladzijden. Benson's koe was nergens te zien; en al spoedig trok Eddie zich in Oma's kamer terug en ging op het voeteneind van het bed liggen, geheel opgaande in de vreugde van het lezen. Met tussenpozen stond hij op, liep naar buiten en staarde afwezig naar het suikerriet met ogen, die slechts de door het boek geopende vergezichten zagen; tenslotte vervaagden de koe, het suikerriet en zelfs de altijd knagende honger, en Eddie las voort.

Ineens was de kamer vol schaduwen, en Eddie kon de woorden van de laatste bladzijde nauwelijks meer onderscheiden. Hij sloot het boek en stond op, verward in het rond kijkend. Wat was er aan de hand? Was het al nacht? Met een schok herinnerde hij zich alles, en rende naar buiten, met een afschuwelijk voorgevoel. In de avondchemer stond hij bij wat eenmaal het rietveld was geweest..... nu een vertrapte ravage, met Benson's oververzadigde koe er rustig middenin.

Eddie kon zich later niet herinneren, hoe hij die avond in slaap kwam. Hij, die te trots was om te huilen, wanneer hij zich bezeerd had, schreide nu met een wanhoop, die hij nooit gekend had, geen kinderlijk huilen, maar diepe snikken, die zijn lichaampje deden schokken, tot hij eindelijk, uitgeput en wee van de honger in slaap viel.

—o—

Hij werd gewekt door stemmen in de andere kamer, en een ogenblik luisterde hij slaperig. Toen drong Mark's stem tot hem door: „U zal hem toch niet slaan, Ma?” En eer Ma kon antwoorden, Nellie's uitdagend: „Nee! Als Ma iemand een pak slaag wil geven, neemt ze mij maar!”

Deze gedurfde opmerking was nog niet beantwoord, toen Eddie in de deuropening verscheen, met een betraand, doodsbleek gezichtje. „Slaat U me maar, Ma”, zei hij met stijve lippen. „Ik —

ik wil dat U me een pak slaag geeft.” „Niemand zal je slaan, jongen” zei zijn moeder rustig. „Ik denk dat jij degene bent, die er het meest onder zal lijden. Jij houdt het meest van zoet.”

Toen zei Oma, die even bleek was als Eddie, bevend: „Kom jochie, laten we naar bed gaan. Weet je dat het al ver over middernacht is, en dat je de halve nacht zonder iets over je heen hebt gelegen? Je bent zo koud, dat Oma je mee naar haar bed zal nemen.”

In haar kamer opende Oma haar koffer, legde het noodlottige boek op zij, en haalde de Deken te voorschijn. Geen tragedie was te groot om het genot bij Oma te slapen, te weigeren, vooral bij die zeldzame gelegenheden, dat de Deken gebruikt werd. Want dit was geen gewone deken; toen Eddie nog niet kon lezen, was dit het tovertapijt geweest, waarmee hij aan de saaië werkelijkheid ontsnapt was. Oma had er de familie-geschiedenis in genaaid, en Eddie kreeg nooit genoeg van het luisteren naar de verhalen over die vrolijke, ingewikkelde lapjesmotieven. „Dit is een stuk van Tante Angie's trouwjapon, dit witte; die tafzijde droeg ik, toen ik naar mijn eerste grote-mensenbal ging; dat is een stukje van het fluwelen vest, dat mijn vader droeg toen hij een bezoek bracht aan de Gouverneur.”

Na Oma was Eddie degene, die het meest van de Deken hield, en nu deden die bonte herinneringen hem spoedig in een droomloze slaap vallen.

Heel vroeg de volgende morgen „praatten Oma en Eddie het uit”, zoals Oma het noemde.

„Wat doen we als de dingen verkeerd gaan, Eddie?”

„Bidden”, antwoordde hij prompt.

„En dan?”

„Geloof hebben.”

„Ja. Bidden en geloof hebben. Dat is alles. Je moet niet zeuren. De Heer houdt er niet van om lastig te worden gevalen, net zo min als je moeder.”

„Het heeft geen nut de Heer om suikersap te vragen”, zei Eddie langzaam.

„Hij heeft het ons gegeven, en ik...”

„Heb je er spijt van?” vroeg Oma.

„Ja, maar.....”

„Dan zal Hij je vergeven. En als jij en ik hard genoeg bidden en geloven, zal Hij zorgen, dat w: genoeg zoetigheid krijgen.”

„Als de andere mensen hun suikerstroop hebben?” vroeg Eddie haastig. Hij voelde, dat het zijn hart zou breken, als er

niets gebeurde voor de bureu hun suikerstroop bij de molen in ontvangst zouden nemen.

„In Zijn eigen tijd” antwoordde Oma vastbesloten. „De Heer houdt niet van mensen die dwingen. En denk er aan — geloven!”

—o—

Gedurende die late zomerdagen verviel Eddie in de gewoonte, de Heer op vriendelijke wijze aan de suikerstroop te herinneren, terwijl hij de schapen hoedde. „Suikerstroop, suiker, honing — het geeft niet wat het is, God, als het maar zoet is. Ik wil niet zeuren”, legde hij uit, met zijn blauwe ogen naar de hemel gericht, „maar overal wordt het suikerriet al rijp. Als we maar een beetje hebben voor Oma en Allie — ik zal het niet aanraken, eerlijk niet!”

Maar op de morgen, waarop hij de eerste lading riet naar de molen zag gaan, stond zijn hartje stil, en hij voelde een vreemde prop in zijn keel. Hij keek omhoog en zei, in een laatste wanhopige poging: „Vandaag beginnen ze met malen.” Die lange, eindeloze dag bad hij niet meer. Maar toen hij ten laatste zijn kudde loom door de avondschemer naar huis dreef, riep Mark, vrolijk fluitend: „Ga maar naar binnen, jochie, ik zal ze wel verder brengen.”

Toen hij binnentrad, keek Katherine vrolijk op. „Raad eens, Eddie? Geen meelpap vanavond!”

„Geen meelpap?” Eddie lege maag viel haast flauw bij dat nieuws.

„Neel!” Ze lachte vrolijk. „Tarwepap — met suiker!”

„Suiker!” Eddie stond een ogenblik stokstijf, toen vloog hij naar Oma’s kamer. „Oma! Oma! Waar is het vandaan gekomen?”

„Kom eens op mijn schoot zitten, Eddie.” Dat gebeurde tegenwoordig nog maar zelden; Eddie was te groot, en Oma had reumatiek in haar knieën; maar deze avond klom hij zonder vragen op haar schoot, zoals hij dat vroeger deed. Er was iets in haar lieve, oude gezicht dat hem de behoefte gaf, dicht tegen haar aan te kruipen.

„Het is een heel verhaal”, begon Oma langzaam. „Je moet er blij om zijn, Eddie; we hebben de Heer er om gevraagd, en Hij heeft onze gebeden op Zijn eigen wijze beantwoord.” Het scheen haar moeilijk te vallen, verder te gaan, en Eddie’s hart begon onrustig te kloppen.

EDDIE

„Hoe, Oma?” vroeg hij flauwtjes.

„Wel”, zei Oma vrolijk. „Vanmorgen kwam hier een man, die met zijn familie op weg was naar een goudmijn in Californië. Vannacht hebben zij hier in de omgeving gekampeerd. Een van hun paarden is kreupel geworden. De man probeerde een ander paard te krijgen, maar er is niemand hier, die een paard kan missen. Daarom besloten zij, hun lading wat lichter te maken. Gelukkigerwijze kwamen ze het eerst hier. Zeiden dat ze een zak meel of suiker wilden ruilen voor iets lichts, dat ze gemakkelijk konden dragen.”

Ze wachtte even. Eddie, met grote ogen naar haar opziend, fluisterde angstig: „Wat — wat heeft Ma met hem geruild, Oma?”

„Wel, je Ma had niets ter wereld om te ruilen”, zei Oma. „En ik...” Eddie sprong van haar schoot, rende naar de koffer en gooide hem open.

„O Oma! De Deken!” schreeuwde hij, en zich in haar armen werpend, begon hij weer op die onkinderlijke manier te snikken.

—o—

Oma hield hem kalm vast, totdat de storm bedaard was, nu en dan kalmerend: „Kom, kom!” Toen begon ze te spreken op die rustige, kalme manier, die alles altijd zo duidelijk maakte.

„Zie je, Eddie, de Deken was eigenlijk van jou. Jij hield er het meest van — jij en ik. Ik had hem aan jou willen geven, als ik heenging. Je weet, dat ik niet lang meer een deken nodig zal hebben.”

Eddie kroop dieper in haar schoot, en zij liefskoosde hem afwezig. „Maar als je er goed over nadenkt — hoe kan een jongen nu zijn hele leven een deken meeslepen? Speciaal een jongen, die een grote man zal worden, zoals mijn Eddie! Je zou hem bij iemand achter moeten laten — hij zou verslijten —” ze schraapte haar keel en vervolgde: „Jij was de familie de suiker schuldig — en de Heer maakte het zo in orde, dat je je deken kon geven om je schuld te betalen! Als het pijn doet, dan weet je, dat het werkelijk betaald is, nietwaar?” „Weet je wat ik vind?” Ze tilde het betraande gezichtje op. „Ik vind, dat de Deken toch van ons blijft. We zullen ons altijd ieder lapje herinneren, en hij

zal nooit oud en verschoten worden, omdat wij hem in herinnering zullen houden, zoals we hem het laatst gezien hebben. Als ik daarboven ben bij grootvader, kun je je voorstellen, dat ik met de deken om mijn knieën voor het hemelvenster zit, en kijk, of jij een lieve jongen bent!” Ze lachte vrolijk, en Eddie glimlachte, want dit was eer van haar grapjes.

Toen zette zij hem op zijn voeten en tastte onder haar hoofdkussen.

„Maar suiker was niet het enige, wat we voor de deken gekregen hebben,” zei ze trots. „Oma komt niet voor niets uit Vermont. O, het was geen gemakkelijke koop. Ik heb ze dit ook laten geven. Allemaal voor jou!”

In haar hand had zij boeken — drie prachtige, nieuwe boeken, zoals Eddie nog nooit gezien had —

„O, Oma!” In de vochtige blauwe ogen maakten de schaduwen plaats voor stralende, ongelovige verrukking. „Om te houden?”

„Om te houden!” bevestigde Oma, en ze wist, dat zij hem de sleutels van de wereld had gegeven.

DE KERK IN EUROPA.

(Vervolg van blz. 276). gaven zeer gunstige verslagen over deze gebeurtenis. Een er van publiceerde foto's van de vrouwen der Zendingspresidenten, met een kort woord van ieder van hen. De Hollandse conferentie te Amsterdam, die door 1100 personen werd bijgewoond, was een inspirerende gebeurtenis. President en zuster Sonne van de Europese Zending waren aanwezig. Het programma op 2 Augustus bestond uit koorzang, orkestmuziek, solo's en toneelschetsen. In de Zondagsbijeenkomsten heerste een bijzondere opbouwende geest. Er zijn 3.000 à 4.000 leden in de Nederlandse Zending, en een aantal aanwezigen van 1100 is prijzenswaardig.

In Dresden, Duitsland, kwamen de Heiligen van de Duitse Zending op 26 Juli te zamen om de Pioniers te eren. Gereserveerde treinen en bussen brachten de leden naar de conferentiestad.

Raadgevers in de Zweedse Zending.

Met instemming van het Eerste Presidentschap stelde President Alma Sonne

op 19 Juli Ouderling Isaac Thunnell aan als eerste raadgever en Ouderling Claes Persson als tweede raadgever in de Zweedse Zending. Beiden zijn ervaren zendelingen. Ouderling Thunnell, wiens vrouw en dochter ook als zendelingen in Zweden arbeiden, is een voormalige president van de Zweedse Zending.

President Sonne brengt wederom een bezoek aan Genève.

Op 19 Augustus vergaderde President Sonne te Genève opnieuw met „relief” ambtenaren en met de presidenten Stover van de Oostduitse Zending, Wunderlich van de Westduitse Zending, Barker van de Franse Zending en Taggart van de Zwitsers-Oostenrijkse Zending. De behandeling der Voorzorgsgoederen was het onderwerp der besprekingen. De grote hoeveelheden Voorzorgsgoederen, die thans onderweg zijn van Amerika naar Duitsland en andere Europese landen, maken het behandelen van Voorzorgszaken een der belangrijkste punten op het programma van het Europese Zendingskantoor.

O nze kracht en sterkte.

Het Priesterschap door de jaren.

Dit jaar vierden we, dicht na elkaar, de 118e verjaardag van de herstelling van het Aäronische en het Melchizedekse Priesterschap.

Op 15 Mei 1829 kwam de opgestane Johannes de Doper, sinds het midden der tijden de drager van de sleutelen van het lagere Priesterschap, naar de aarde, en bevestigde op goddelijk bevel het Aäronische Priesterschap op Joseph Smith en Oliver Cowdery.

„Na verloop van tijd, en zeer kort na de komst van Johannes de Doper”, ordenden Petrus, Jacobus en Johannes Joseph en Oliver tot het Melchizedekse Priesterschap. Hun gedenkwaardig bezoek heiligde de oevers van de Susquehannarivier tussen Harmony, Pennsylvania, en Colesville, New York.

Toen deze hemelse boodschappers de aarde bezochten, was er geen sterfelijk wezen, dat de bevoegdheid bezat om ook maar een enkele verordening met betrekking tot het koninkrijk van God te verrichten. Het koninkrijk zelf was niet op aarde. Er was niets dan de letter der wet, die „doodt” bij afwezigheid van de geest, die „levend maakt”.

Door de herstelling van het Priesterschap brak 118 jaar geleden een nieuw tijdperk voor de wereld aan. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd spoedig daarop georganiseerd, en onder de autoriteit van het Priesterschap konden de verordeningen van het Evangelie weer bediend worden in de wetenschap, dat zij in de hemel erkend werden. De gehele wereld werd plotseling een toneel, waar het grootste zielsreddende schouwspel van alle tijden opgevoerd zou worden onder het gezag van goddelijke autoriteit.

Van het begin af heeft de Kerk een uitzonderlijk standpunt ingenomen ten opzichte van de doeleinden en functies van het Heilige Priesterschap. Ieder waardig mannelijk lid kan op zekere leeftijd tot het Priesterschap geordend worden, en aldus de eeuwige zegeningen ontvangen, die de beloning zijn voor getrouwheid.

Toen op deze wijze mannen door de

Heer der Heirscharen als Zijn vertegenwoordigers erkend werden, was het geen wonder, dat zij met blijmoedigheid de ondoordachtzaamheid en de onrechtvaardigheden van een onvriendelijk gestemde wereld verduurden. De eerste leden der Kerk letten niet op ontberingen en beproevingen. Zij dachten: „Hoe kan het grootste in de mens God ooit benaderen? Wat een geringe prijs, als we onze bezittingen, zelfs ons leven geven om Zijn medewerkers te zijn, met goddelijke autoriteit bekleed te worden, door Hem bemind te worden, door Hem ontvangen te worden als alles volbracht is. Dit is geen opoffering, noch ontbering — het is een voorrecht.”

Hoe hulpeloos was het geweld van het gepeupel tegenover zulk een overtuiging. Hoe konden de onmenselijkheden der vijanden, de oneindige zandvlakten der woestijn of de bijtende kou van winternachten mannen vrees inboezemen, aan wie door de Heer Zijn Heilig Priesterschap en het recht van het bedienen van verordeningen in het Koninkrijk Gods was toevertrouwd? Zij gingen voorwaarts, ongehinderd door tijdelijke moeilijkheden. Zij gingen voorwaarts met de Heer der Heirscharen als aanvoerder; zij wisten dat de overwinning aan hun zijde zou zijn.

Sinds het koninkrijk van God in de toppen der bergen gevestigd is, zijn tienduizenden tot het Priesterschap geordend. Stelt U eens voor, wat het voor een jongen betekent, de Heer te mogen vertegenwoordigen in de ambten van het Heilige Priesterschap. Er bestaat geen schonere gelegenheid voor de ontwikkeling van het karakter en voor de veredeling van de hoogste eigenschappen der ziel.

De dragers van het Aäronische Priesterschap alleen al zijn in aantal toegenomen van 2 in 1829 tot meer dan 100.000 in dit Eeuwfeestjaar. Deze legioenen worden geleid door duizenden getrouwe dragers van het Melchizedekse Priesterschap, die als „wachtslieden over de torens” in het werk van het Aäronische Priesterschap staan — leiders, die de nuttelosheid

hebben ingezien van het belijden van liefde voor de Heer, zonder die liefde te bewijzen door dienstbetoon jegens anderen — „door het hoeden van Zijn schapen — Zijn lammeren.”

We hebben de prestaties van het verleden — we hebben de kansen van de toekomst. Iedere dag ontvouwen zich nieuwe mogelijkheden, nieuwe horizons. Evenals zij, die ons voorgingen, zijn wij Pioniers — Pioniers, die het pad moeten banen, de grond moeten bewerken in de berouwvolle harten der mensen, opdat daarin het Koninkrijk Gods opgebouwd kan worden. Wij heb-

ben van God de opdracht ontvangen om licht te brengen waar duisternis heerst, wanhoop te vervangen door hoop, haat door liefde, en alle mensen te helpen bij hun zoeken naar eeuwig leven.

De geschiedenis heeft de verrichtingen van een der grootste Priesterschapsbedelingen van alle tijden vastgelegd. De jaren, die voor ons liggen, zijn vol beloften. De kracht van het Priesterschap zal pogingen, die de vooruitgang trachten te remmen, vruchteloos maken. Er is geen einde aan het Priesterschap, omdat er geen einde aan de Godheid is.

De ZUSTERS-HULPVERENIGING

Dienstbaarheid.

Onlangs was ik getuige van een opmerkelijk voorval in de insectenwereld. Een vlieg lag op zijn rug en kon niet meer overeind komen. Hij was waarschijnlijk vleugellam.

Een andere vlieg streek neer en bracht zijn soortgenoot weer op de been.

Wat was de drang van dit diertje? Wij weten het niet, kunnen er slechts naar gissen. Maar dit voorval is nog dikwijls in mijn herinnering, en dan gaan mijn gedachten uit naar de Z.H.V.-zusters. Hoeveel zijn er soms niet, die geestelijk of lichamelijk „vleugellam” zijn? Dan is het de taak van de Z.H.V.-zusters, de behulpzame hand te bieden. Velen zijn

wederom op de been geholpen, wanneer zij geestelijk ziek waren, en velen zijn getroost en bijgestaan, wanneer zij door ziekte het bed moesten houden.

Zusters, gedenkt te allen tijde hen, die geestelijk of lichamelijk lijden. Gaat tot hen, breng uw hulp, waar het moge zijn. Zo dient gij de Heer ten volle. Jezus Christus was eens de grootste dienaar der mensen. Volgt Hem na, en toont, een waardig lid der Zusters-Hulp-Vereeniging te zijn.

Dat wij allen het grote werk mogen verstaan, is de bede van het

Z.H.V.-Hoofdbestuur.

Op 9 Juli j.l. maakte de Rotterdamse Z.H.V. een uitstapje naar Rhenen.
Een opname van de vrolijke groep.

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

Nieuwe vergezichten.

De tijd is weer aangebroken, dat de O.O.V. haar poorten opent. Na een prachtige zomer, die een ieder volop de gelegenheid gegeven heeft om van de natuur te genieten, verwachten wij een vruchtbare winter.

Vruchtbaar, omdat al die verfriste herensen van jong en oud nu zo bijzonder geschikt zijn om de nieuwe leerstof op te nemen, die de O.O.V. haar leden biedt.

Geen droge, saaaie kost wacht U, doch een gezellige groep, waarin op geanimeerde wijze interessante problemen besproken worden.

Welaan, leden van de „Speciale Studiegroep” boven 35 jaar, bent U al eens met Paulus op reis geweest, hebt U wel eens te zamen met hem zijn brieven naar de verschillende gemeenten geschreven? Houdt U van een klasdebat over een belangwekkend onderwerp? Leest U wel eens een goed boek? Dit alles en nog veel meer wacht U in Uw eigen studiegroep, waar U met de anderen samen bent.

En gij, Minuut-Mannen van 17—35 jaar, in Uw klas wacht U een ander groot man, niemand minder dan de Profeet Joseph Smith, die voor U al zijn wonderbaarlijke wijsheid openbaart. Versterkt Uw getuigenis, door kennis te nemen van zijn geïnspireerde plannen, die hij gaf tot heil van het mensdom. Ook voor de Arenleessters van 21—35 jaar is gezorgd. Het handboek ligt ge-

reed, en voor hen uit gaat de lichtende figuur van de reine vrouw, die gewillig was zichzelf te offeren voor het belang van een ander, en beloofd werd met een hoge onderscheiding: zij mocht een Stammoeder van Christus zijn. Deze Ruth zal U leren Aren te Lezen en ze tot Schoven te Binden. Een heerlijk uurtje wacht U in de O.O.V. Waarheidsschatten zult U verzamelen, schatten, die door roest noch mot verteerd kunnen worden. Alles wat U verder interesseert wordt U in de O.O.V. geboden.

De lieve Junioren, van Sweet Seventeen tot 21 jaar, zullen zich vermeien in hun „Zonnige Jeugd”. Wanneer ze zelf al geen zon medebrengen, straalt die hen toe uit het handboek, dat alles aanwijst wat werkelijk zon in de jeugd betekent. Houden jullie van toneelspelen, zingen, declameren? Zet dan alles op zij om lid te zijn van je eigen club met als symbool de „Rose Roos.”

Daar komen de Bijtjes aangevlogen, zij zijn van 12—17 jaar oud. Ze buitelen de korf in en uit, vliegen de velden en de weiden in en komen beladen terug.

Beladen met vreugde, kennis, blijdschap, enz. Wat zullen dit een fijne groepen worden, groepen van 12-13-14 jaar en van 15-16 jaar. Daar wordt in gewerkt, want in de Zending zijn veel Bijenhoudsters nodig en dat willen ze allen worden. Er is geen gezelliger en leerzamer werk dan dat der vlijtige bijen. Heb je van de zomer wel gezien wat een plezier ze maakten en hoe druk ze het hadden? Ze gaarden en gaarden en waren zo blij, omdat ze wisten dat ze van hun voorraad zo zouden genieten. Zo doen jullie ook, hè? Cellen vullen, alleen en met elkaar, zo gaar je schatten waar je het gehele leven van kunt genieten.

Nu nog de immer parate Padvindere, van 12-17 jaar. Wat een kleur en fleur brengen ze overal, waar ze aanwezig zijn. Zij zijn een voorbeeld voor de hele O.O.V. in orde en netheid. Wanneer zij binnen marcheren is de O.O.V. pas compleet. Hun cursus leert hun handig en vlijtig te zijn, en de O.O.V. geeft hun nog veel daarbij wat leerzaam,

gezellig en nuttig is. Dit korte overzicht van de rijke inhoud die de O.O.V. bezit, zal U natuurlijk allen doen besluiten deze winter lid te worden van de O.O.V. Zij wacht U met blijdschap. Woensdag 1 October of Donderdag 2 October, naargelang dit in de gemeente bepaald is. Dat Gods zegen op het O.O.V. werk en de O.O.V. leden moge rusten, is de bede van

Uw medewerkers,
de beide Hoofdbesturen.

De O.O.V.-Kampweek.

Van 23-30 Augustus j.l. bracht een groep O.O.V.-leden weer een vakantie-week op de Veluwe door. Beter dan

woorden vertellen de hieronder geplaatste foto's op hoeveel verschillende manieren van de vrije natuur genoten werd.

Gebeurtenissen in de Zending.

Zutfense Districtsconferentie.

Op 7 September j.l. werd te Arnhem de eerste districtsconferentie van het nieuwe Zutfense District gehouden; dit was tevens de inleiding van de serie najaarsconferenties. Vele leden en belangstellenden waren in de aantrekkelijke conferentiezaal bijeengekomen, en met recht mag dan ook van een succesvolle gebeurtenis gesproken worden.

De sprekers in de ochtendvergadering waren Oud. John de Young, Oud. E. Wierz, Oud. N. Vanderlinden en Oud. Th. Sipkema. In de avondbijeenkomst, waar 227 personen aanwezig waren, spraken achtereenvolgens Oud. B. van Oostendorp, Oud. S. Stam, Oud. Harold Stander, Oud. Paul D. Levie en Oud. C. de Jong. Een deel der toespraken was speciaal gericht tot diegenen, die deze conferentie als belangstellenden bijwoonden, en de eenvoudige, recht uit het hart opwellende getuigenissen, die soms in gebroken Hollands gegeven werden, hebben zeer zeker indruk gemaakt.

Een hartelijk woord van dank verdient het Rotterdamse Zangkoor, dat des morgens vroeg reeds in Arnhem aanwezig was, en op beide vergaderingen enkele zangnummers ten gehore bracht. De Arnhemse Z.H.V. toonde haar waardering voor deze medewerking, door het koor op een smakelijke lunch te vergasten. Ook het jonge Arnhemse mannenkoor liet zich tijdens deze conferentie van een zeer goede zijde kennen. Des middags werd een zendelingenvergadering gehouden voor de zendelingen van het Zutfense District, de districts-presidenten en de bezoekende zendelingen.

Doopdiensten.

Op 21 Augustus j.l. werden te Rotterdam de volgende personen gedoopt: Barbara van Leijden, Maria Theresia Berendina van Waardhuizen-Schaap, Philippus van Waardhuizen, Jacoba Pinhashick, Lucia Carolina Snoeck-de Bruin, Johannes Nicolaas Snoeck, Maria Hagner, Johannes Pieter Cornelisse, Jacobus Cornelis Allart, Teuntje Zeedijk-de Haas en Trijntje Roona. Van harte heten wij deze nieuwe leden van de Rotterdamse gemeente welkom.

Ingezegend.

Op 10 Augustus j.l. werd te Gouda ingezegend Gerrit Hordijk, zoon van Gerrit Hordijk en Grietje Verbiest. Te Groningen werd op die datum ingezegend Lammert Veenstra, zoon van Herman Hendrik Veenstra en Nantje H. van Komen.

Op 13 Augustus j.l. werd te Rotterdam ingezegend David Jan Gerardus de Bruin, zoon van Jan de Bruin en Jeanna van der Vaart.

Op 18 Augustus j.l. werden te Rotterdam ingezegend Johanna Adriana de Voogd en Charles Henry de Voogd, dochter en zoon van Adrianus de Voogd en Elizabeth van Hattem.

Op 7 September j.l. werd te Leeuwarden ingezegend Yvonne Doemi Riemersma, dochter van Wobke Riemersma en Geertje Anjewierden. Te Rotterdam werden op die datum ingezegend: William Jacob Cornelis Brusik, zoon van Jacobus Brusik en Johanna M. S. Rietveld, en Jeannette Wanda Cornelia Lochmans, dochter van Johannes Marinus Lochmans en Petronella Helena de Bruin.

Geordend.

Op 20 Juli j.l. werd Antonie Scholten te Zutfen tot Diaken geordend.

Op 17 Augustus j.l. werd te Amsterdam Arnoldus Marinus Scheer tot Ouderling geordend, Roelof Lagerwey tot Priester en Ijke Verschoor, Johannes Hille, Hans Niesen, Petrus Jacobus Kruse, Jacob Sijmen Schot, Willem Frederik Mooij en Gerard Marcellis tot Diaken. Op dezelfde datum werd te Delft Willem van der Toolen tot Diaken geordend.

Op 25 Augustus j.l. werd te Apeldoorn Robert Dodenbier tot Priester geordend.

Op 31 Augustus j.l. werd te Apeldoorn tot Ouderling geordend: Jacob Johann Dicou. Op dezelfde datum werden te Rotterdam tot Ouderling geordend: Hendrik B. J. Brandenburg, Willem Marinus Baak en Arie Gijsbert Rietveld.

Gehuwd.

Op 6 Augustus j.l. trad zr. Antje Schot van de Amsterdamse gemeente in het huwelijk met H. van Driel, Oud. P. Vlam, president der gemeente, zegende het huwelijk in.

Overleden.

Op 19 Augustus j.l. overleed te Dordrecht zr. Maria E. Dalebout-Frank. Zij was sinds 1926 lid der Kerk.

Zending beëindigd.

Op 1 September j.l. werd Oud. Adrianus van Tussenbroek eervol van zijn zending in Nederland ontslagen. Oud. van Tussenbroek kwam op 25 Mei 1946 in Nederland aan, en heeft sindsdien in Dordrecht, Amsterdam, Groningen en Rotterdam gearbeid. Hij was de senior van het zendelingencorps, die ondanks zijn hoge leeftijd met grote ijver zijn krachten heeft gegeven. Op 2 September vertrok Oud. van Tussenbroek weer naar zijn tehuis in Salt Lake City. Wij laten hieronder de afscheidsgroet van Oud. van Tussenbroek volgen:

„Door middel van „De Ster” neem ik deze laatste gelegenheid te baat, om mijn broeders en zusters in de Nederlandse Zending mijn lof en dank te betuigen voor alles, wat zij aan mij gedaan hebben. Groot en veel zijn de zegeningen, die ik op deze mijn laatste zending in mijn oude vaderland ondervonden heb. Het is voor mij een zeer aangename tijd geweest, ondanks de moeilijkheden, die ik moest overwinnen. Groot is de goedheid, die onze Hemelse Vader Zijn kinderen bewezen heeft. De oorlog heeft veel moeilijkheden veroorzaakt, en veel schade, die hersteld moet worden. Wij als Heiligen der Laatste Dagen moeten echter nooit de moed laten zakken, maar altijd het door ons gesloten verbond in gedachten houden. Broeders en zusters, blijft getrouw aan het Evangelie, wat er ook gebeu-

re,, dan weet ik zeker dat alles eenmaal goed voor U zal zijn in het Rijk van Onze Vader in de Hemel.”

Uw zeer toegenege(n) Broeder in het Evangelie,

A. van Tussenbroek Sr.

Op 1 September j.l. werd eveneens eervol ontslag verleend aan Oud. Cornelius de Lange, die te zamen met Oud. van Tussenbroek de terugreis aanvaardde. Oud. de Lange, die op 5 April j.l. in Nederland arriveerde, heeft gedurende de korte duur van zijn zending met toewijding in Rotterdam en Dordrecht gearbeid, en het wordt zowel door hem als ons betreurd, dat omstandigheden zijn terugkeer naar Zion noodzakelijk maakten.

Verplaatsing van zendelingen.

Op 18 Augustus j.l. werd Oud. Wallace D. Hart overgeplaatst van Utrecht naar Arnhem. Oud. Clyde K. Rudd van Utrecht naar Apeldoorn. Oud. Richard L. Castleton van Arnhem naar Utrecht en Oud. Kenneth B. Done van Apeldoorn naar Utrecht.

Op 1 September j.l. werd Oud. Meade E. Nielson overgeplaatst van Groningen naar Dordrecht.

Met ingang van 6 September werden Oud. Francis Robison en Oud. LeGrand Hubbard overgeplaatst van Groningen naar Leeuwarden.

Op 12 September j.l. werd Oud. Richard J. Oliekan overgeplaatst van Alkmaar naar Delft (als gemeentepresident); Oud. Wilford E. Hubert van Amsterdam naar Alkmaar; Oud. Wm. Davis van Delft naar Zwolle (als gemeentepresident); Oud. Heye Hommes van Zwolle naar Amsterdam. Tevens werd Oud. Glen E. Young aangesteld als gemeentepresident van Alkmaar.

Vertrokken.

Op 3 September j.l. vertrokken br. Willem Cornelis Jongejan, Alida Jongejan, Maria A. Jongejan, Nita J. Jongejan en Jacoba G. Jongejan naar Salt Lake City. Zr. Jongejan hoopt hen binnenkort te volgen. Deze familie behoorde tot de Rotterdamse gemeente.

Op 12 September vertrokken zr. Marchiena van Oosterhout-Eikenberg, Hans van Oosterhout en Carel van Oosterhout naar Curaçao, waarheen Oud. van Oosterhout reeds enige maanden geleden is vertrokken. Deze familie laat in de

Is er iets vergeten?

Indien U in de rubriek „Gebeurtenissen in de Zending“ een verzuim of een abuis opmerkt, verzoeken wij U vriendelijk, ons dit mede te delen.

Haagse gemeente wederom een lege plaats achter.

Rectificaties.

In „De Ster“ van 15 Augustus werd een artikel opgenomen, getiteld: „Een stem uit het verleden“. (blz. 243). Het is echter onder onze aandacht gebracht, dat de inhoud van dit artikel niet door de Kerk als juist wordt aangenomen. Bij onderzoek door een voormalige Zwitserse Zendingspresident is n.l. gebleken, dat de gepubliceerde woorden niet in het genoemde boek te vinden zijn. Zolang de werkelijke oorsprong niet bekend is, kan deze profetie niet als authentiek beschouwd worden.

Op blz. 255 van hetzelfde nummer staat onder de rubriek „Ingezegend“ vermeld: Alexandra Marie Arcadie Voogd, dochter van Dit dient te zijn: Alexandr Marie Arcadie Voogd, zoon van.....

Nieuws uit Zion.

Op 8 September j.l. werd de familie C. P. Riet-Schippers, die kortgeleden van Salt Lake City vertrok, verblijd met de geboorte van een dochter.

Speciale gebeurtenissen.

Op 17 Juni, 25 Juni en 1 Juli j.l. werd te Amsterdam een serie speciale vergaderingen gehouden. Elk dezer bijeenkomsten stond in het teken van een zeker onderwerp, bijv.: „Is de God des hemels stom, of spreekt Hij?“ „Is goddelijke volmacht op aarde? Welke kerk bezit dan die volmacht?“

In de afgelopen maand hebben verscheidene Zondagsscholen in de Zending het goede denkbeeld ten uitvoer gebracht, om voor de kinderen een uitstapje te organiseren. 115 leden van de Groningse Zondagsschool brachten op 7 Augustus een vrolijke dag door in de omgeving van Beesterzwaag. De Amsterdamse Zondagsschool organiseerde uitstapjes in klasseverband. De jongste klassen be-

zochten Artis, de ouderen werden vergast op een filmvoorstelling. 35 leden en vrienden van de Leidse Zondagsschool maakten op 14 Augustus een boottocht naar Schiphol, waar een interessante middag werd doorgebracht. 150 leden van de Rotterdamse Zondagsschool maakten op 27 Augustus een tocht naar Oostvoorne, waar de dag aan het strand en in een uitspanning op genoeglijke wijze werd doorgebracht. 85 leden en vrienden van de Dordtse Zondagsschool vormden een vrolijk gezelschap, dat op 3 September in twee touringcars naar Tilburg vertrok, waar een bezoek werd gebracht aan de diergaarde.

In Rotterdam zijn de vergaderingen aan de rechter Maasoever hervat, voorlopig in het gebouw „Het Vaderland getrouw“, Noordsingel 193. Deze vergaderingen worden des Dinsdagsavonds om 8 uur gehouden.

Op 20 Augustus j.l. werd in Spijkenisse een openbare bijeenkomst georganiseerd, met als onderwerp „Het leven der Mormonen in Amerika“. Sprekers waren Oud. L. Versluis en Oud. A. R. Hoggan. Aan deze bijeenkomst was door het uitreiken van gedrukte circularies bekendheid gegeven, en een aanzienlijk aantal belangstellenden had aan de uitnodiging gehoor gegeven.

Op 2 September j.l. werd in Rotterdam een gezellige avond voor de ambtenar-(ess)en georganiseerd, als uiting van waardering voor hun activiteit. Dezelfde sympathieke gedachte kwam in Amsterdam tot uiting op het feestavondje, dat op 11 September door de koorleden aan hun dirigenten en organisatie werd aangeboden.

In de maand September worden in alle gemeenten der Zending gemeenteconferenties gehouden. Een der eerste berichten van een geslaagde conferentie kwam uit Haarlem, waar in de avondvergadering niet minder dan 108 personen aanwezig waren.